

De Katapult

De Katapult is de naam van de nieuwbouw voor jongeren op het woonpark, gelegen recht tegenover buso-school Spalier. De naam is geïnspireerd op de Y-vorm van het gebouw waarin je een katapult kan herkennen, een knipoog naar het speeltuig voor kinderen en jongeren. Het symboliseert ook de werking: kinderen en jongeren, elk met hun talenten en mogelijkheden worden voortgestuwd door hun netwerk (ouders, professionals, vrijwilligers ...) richting een mooie en betekenisvolle toekomst.

Een nieuwbouw voor 40 jongeren

De Katapult is een hedendaags gebouw met 4 woningen en 4 studio's. Iedere woning telt 9 kamers met een eigen badkamer. De leefruimtes zijn ruim en lichtrijk. De woningen stralen een warme huiselijke sfeer uit, waarin iedereen zich kan thuis voelen en de nodige privacy heeft. Er wordt ingezet op flexibiliteit, rust en nabijheid.

Alle jongeren van De Twijg en Beukendreef, en enkele jongeren van De Poortrij 3 namen er hun intrek. Ook de jongeren die een beroep deden op dagopvang in De Berkoen, sluiten aan bij een van de leefgroepen van De Katapult volgens hun eigen ondersteuningsvraag.

Jongeren hebben nood om zich uit te leven en buiten actief te bewegen. Een binnenplein met zitbanken, speeltuigen, paden ... biedt veel kansen om zich te ontwikkelen. Het binnenplein is tevens een veilige ontmoetingsplaats voor de jongeren van de verschillende leefgroepen. Daarnaast is er bij elke woning nog een apart terras en tuin.

Er werd geïnvesteerd in technologie als ondersteuning in onze begeleiding. Bewoners kunnen via een oproepsysteem in hun slaapkamer hulp inroepen of via passieve detectie krijgt de begeleider een signaal op de mobiele telefoon wanneer de jongere zijn kamer verlaat. Er is cameratoezicht op de nachtgangen. Dit biedt ook 's nachts de nodige veiligheid.

Met deze nieuwbouw zetten we in op meer comfort, op meer flexibiliteit, op verschillende ondersteuningsnoden in een mooi groen kader dat de nodige bewegingsvrijheid aan de jongeren biedt.

Architecten Tom (Dertien12) en Kristof (Maes & Vandelannoote) aan het woord:

‘Architectuur is steeds gebonden aan een context, aan gebruikers en aan een beleving. Als je het woonpark De Lovie binnen rijdt, merk je direct dat je een andere zone binnenkomt – een gebied waar je gedwongen wordt om trager te rijden. Op de wegen naar de randparkings kom je altijd wel iemand op wandel of met de gocart tegen, die je voorzichtig kruist.’

Het woonpark bestaat uit een variatie aan gebouwen in diverse bouwstijlen en uit verschillende historische perioden. ‘Welk gebouw willen we voor jongeren ontwerpen? Het is een geschenk om op deze fantastische plek een nieuwe woonomgeving te mogen bouwen. Maar geen evidentie.’

Hoe realiseer je zo’n grote nieuwbouw terwijl je bij voorkeur geen enkele boom doet verdwijnen en liefst zo afwezig mogelijk bouwt? Hoe bouw je voor jongeren die vaak moeten geholpen worden om zich te wassen, te eten of zichzelf te verplaatsen? Hoe kun je een veilige omgeving ontwerpen die ook huiselijkheid uitstraalt?’

Het waren vragen die de architecten steeds deden stilstaan bij voor wie ze bouwden. ‘Van bij het begin hebben we gestreefd om een huis te bouwen waar we zelf in zouden willen wonen en dat naast alle moeilijke vraagstukken omtrent veiligheid, onderhoud ... toch steeds een aangename plek blijft die niet de sfeer van een typische ‘zorgvoorziening’ uitstraalt.’

Het was een intense samenwerking vanuit een grote vertrouwensband. Er werd gezamenlijk een mooi project gerealiseerd: leefruimtes met verschillende sferen en prachtige zichten, de eerste zon die speelt in de ontworpen ruimtes, de verschillende kleurcombinaties, het plooiën van het gebouw rondom de bestaande bomen ...

Tom en Kristof: 'Onze opdracht is slechts geslaagd wanneer de jongeren er niet alleen hun nieuw huis vinden, maar er ook hun 'thuis' van kunnen maken. Dit is het mooiste geschenk dat een architect zich wensen kan.'

En dan ... verhuizen

Op 6 mei konden de persoonlijke spullen van de jongeren verhuisd worden. Ouders kwamen aangereden met (over)volle wagens. Waar mogelijk staken ook de jongeren hun handen uit de mouwen, heen en weer van en naar de auto met valiezen of wasmanden met kledij, de liefste knuffels, een leuke zetel, mooie fotokaders ... Alleen maar lachende gezichten, goedkeurende blikken, maar ook wel een zekere opwinding ...

'De laatste weken waren spannend. Eindelijk, we kunnen erin, nog enkele nachten en het is zover.'

'Ook wij zouden hier wel willen wonen. Kunnen wij hier ook eens komen overnachten?'

'Amai, zo'n mooie, ruime kamers.'

'Op een bankje voor het raam in de kamer zie ik mijn zoon al naar buiten kijken en in stilte genieten van al het moois van de natuur. Zo rustgevend. Ik zal hier ook komen om de rust op te zoeken.'

'Ze zullen de eekhoorns vanuit het livingraam doorheen de takken van de bomen kunnen zien lopen.'

Op 9 en 10 mei verhuisden de jongeren dan effectief naar hun nieuwe woning. Voor verschillende jongeren leek er geen vuiltje aan de lucht, anderen moesten wel even wennen aan het nieuwe gebouw.

Ria Decorte en Marlies Taillieu